

רע"פ 7702/16 - סברי עטיה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7702/16 - א'

כבוד השופט ס' ג'ובראן
סברי עטיה

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 27.9.2016 בע"פ 13048-07-16 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' הלמן - שופט בכירה; י' שטרית וס' דבור; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד מארון אבו נסאר

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופטים א' הלמן - שופט בכירה, י' שטרית וס' דבור) בע"פ 13048-07-16 מיום 27.9.2016, במסגרתו נדחה פה אחד ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בנצרת (השופט א' נעמן) בת"פ 57201-05-15 מיום 28.6.2016, בגדרו נגזר על המבקש עונש של 8 חודשי מאסר בפועל; 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע; 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון או עבירה של נהיגה פוחזת ברכב; 8 חודשי פסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה; 5 חודשי פסילה על תנאי למשך שנתיים שלא יעבור עבירה מן העבירות בגין הורשע; התחייבות כספית בסך 3,000 ש"ח; ופיצוי לכל אחד מן המתלוננים בסך של 1,500 ש"ח.

2. המבקש טוען כי בקשתו מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות בכל הנוגע להשתת עונש מאסר בפועל על מי שהוא "קטין-בגיר", וזאת בפרט עת קיימת אלטרנטיבה שיקומית, שיש בה, לדידו, כדי לשקף את האינטרס הציבורי. בהמשך

לכך, המבקש גורס כי העונש שהושת עליו לא תואם את המלצות הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, והיה להמיר את עונש המאסר בפועל שנגזר עליו במאסר בעבודות שירות. עוד גורס המבקש כי עונש המאסר שהוטל עליו מהווה עיוות דין, וזאת משום שריצוי העונש יביא לקריסתו ולקריסת בני משפחתו – הן מבחינה כלכלית והן מבחינה חברתית, בפרט נוכח מחלת הסרטן שבה לוקה אמו. המבקש מוסיף וטוען כי בית משפט השלום שגה עת קבע את מתחם העונש ההולם בעניינו כמו גם את עונשו במסגרת המתחם, וזאת מאחר, שלעמדתו, העונש שהושת עליו אינו מתחשב דיו בכל השיקולים לקולה המתקיימים במקרה. בעניין זה, המבקש מצביע על כך שהערכאות הקודמות התעלמו מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו, וכן לא נתנו משקל מספק לכך שלא נגרם נזק כלשהו למתלוננים, לעובדה שמדובר באירוע חד פעמי ולנסיבותיו האישיות לקולה, וביניהן: גילו הצעיר בעת ביצוע העבירות (19); היעדר עבר פלילי; הודאתו ולקיחתו אחריות; ושיתוף הפעולה שלו עם הרשויות. לבסוף, המבקש טוען כי האינטרס הציבורי מחייב את שיקומו על דרך של הימנעות ממאסר.

3. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). לאחר שעיינתי בבקשה למתן רשות הערעור, בגזר דינו של בית משפט השלום ובפסק דינו של בית המשפט המחוזי, הגעתי למסקנה כי המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" ודין הבקשה להידחות. ודוק, חרף האצטלה העקרונית שהמבקש מנסה לעטות מעל בקשתו, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות או שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים את קבלתה, וכל עניינה היא בנסיבותיו הפרטניות של מקרה זה. יתרה מכך, הרי שטענותיו של המבקש כבר נידונו בהרחבה בפני בית המשפט המחוזי – ונדחו על ידו, ואיני רואה כל מקום להתערב בהחלטתו.

4. זאת ועוד, הלכה היא שטענות הנוגעות לחומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו: רע"פ 4559/16 נוסיראת נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.6.2016); רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (5.5.2015)) – ודי בכך שעונשו של המבקש מוקם ברף הבינוני-תחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו כדי לקבוע שהמקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים. בנסיבות אלה, איני מוצא מקום לקבל את הבקשה והיא נדחית בזה.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך, ממילא הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר מתייתרת.

ניתנה היום, ג' בתשרי התשע"ז (5.10.2016).

ש ו פ ט